

sygn. akt V K 97/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Pałczak

Protokolant: Aneta Marach

po rozpoznaniu w dniach: 31.10.2017r., 19.12.2017r., 08.03.2018r., 24.05.2018r., 13.09.2018r., 13.11.2018r., 24.01.2019r.

sprawy **P. M.** urodzonego (...) w S., syna W. i A.,

oskarżonego o to, że:

działając w S., w okresie od 10 lutego 2015 r. do 24 marca 2015 r., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, usiłował doprowadzić Z. D., M. D. (obecnie: D.), S. D. oraz A. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci środków pieniężnych w kwocie 199.898,51 złotych, za pomocą wprowadzenia Sądu Okręgowego w Szczecinie, I Wydział Cywilny, w postępowaniach cywilnych prowadzonych pod sygn. akt: I Nc 81/15 (prowadzonym następnie pod sygn. akt I C 1452/15), I Co 49/15 oraz I C 1021/15, w błąd co do:

- istnienia, wysokości oraz dat powstania i wymagalności wierzytelności mających mu przysługiwać wobec Z. D. na podstawie umów pożyczek: z dnia 28 stycznia 2012 r. na kwotę 50.000,00 złotych, z dnia 28 grudnia 2012 r. na kwotę 50.000,00 złotych, z dnia 15 maja 2013 r. na kwotę 100.000,00 złotych i z dnia 29 maja 2013 r. na kwotę 70.000,00 złotych oraz ugody pozasądowej z dnia 1 sierpnia 2013 r. na kwotę 299.898,51 złotych - podrobionych lub wypełnionych niezgodnie z wolą podpisanego, jak również co do:

- faktycznego adresu zamieszkania Z. D.,

jednak zamierzonego celu nie osiągnął do czasu prawomocnych rozstrzygnięć przez Sąd,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

1.P. M. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.

2.Na podstawie art. 632 pkt 1 kpk w zw. z art. 640 §1 kpk zasądza od oskarżyciela posiłkowego samoistnego S. D. na rzecz oskarżonego poniesione przez niego koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1136,52 (tysiąca stu trzydziestu sześciu złotych pięćdziesięciu dwóch groszy) złotych wraz z podatkiem VAT.

V K 97/17

UZASADNIENIE

Oskarżony P. M. znał się od kilku lat ze Z. D., który w przeszłości był zięciem oskarżyciela S. D.. W 2012 roku Z. D. zaczął pożyczać pieniądze od oskarżonego. Do pożyczek dochodziło bez udziału świadków, a strony nie spisywały za każdym razem umowy pożyczki, ustalając ustnie pomiędzy sobą terminy i warunki ich spłaty. Pożyczanie pieniędzy

od oskarżonego trwało do czerwca 2013 roku. Pierwszą pożyczkę w kwocie 20000 złotych oskarżony udzielił Z. D. w dniu 28 stycznia 2012 roku. Na okoliczność tej pożyczki została spisana umowa pożyczki. W marcu 2012 roku i maju 2012 roku Z. D. pożyczył od oskarżonego kolejne dwie kwoty po 10000 złotych każda. Do pierwszej pisemnej umowy pożyczki strony dopisały te dwie pozycje. Nadto w lutym 2012 roku Z. D. pożyczył od oskarżonego kwotę 6000 euro. Ta umowa pożyczki została również zawarta pisemnie. W kwietniu 2012 roku Z. D. oddał oskarżonemu w całości tę kwotę a pisemna umowa pożyczki została zniszczona. Od maja 2012 roku do 28 grudnia 2012 roku Z. D. pożyczał od oskarżonego kolejne pieniądze na łączną kwotę 50000 złotych. Ponadto wielokrotnie w tym czasie pożyczał od niego drobniejsze kwoty to jest 500 zł, 100 zł, które to pożyczki zostały przez niego zwrócone. W okresie od stycznia 2013 roku do maja 2013 roku Z. D. pożyczył od oskarżonego pieniądze w kwocie od 10000 zł do 20000 zł. W dniu 15 maja 2013 roku strony spisały umowę na łączną sumę tych pożyczek w kwocie 100000 zł. Również w maju 2013 roku Z. D. pożyczył od oskarżonego kwotę 70000 złotych w 2 bądź 3 ratach. W dniu 29 maja 2013 roku na okoliczność tej pożyczki została spisana umowa. W dniu 1 sierpnia 2013 roku strony zawarły ugodę w przedmiocie spłaty pożyczek zaciągniętych u oskarżonego przez Z. D.. Oskarżony otrzymał również od Z. D. jako zabezpieczenie weksel. Łącznie Z. D. pożyczył od oskarżonego kwotę 260000 złotych. Nadto zgodnie z warunkami spłaty pożyczek Z. D. powinien zapłacić oskarżonemu odsetki w kwocie 100000 zł.

Celem odzyskania pożyczonych pieniędzy oskarżony wystąpił na drogę postępowania cywilnego, wskazując sądowi cywilnemu jako adres dla doręczeń Z. D. adres wynikający z podpisanej przez strony ugody.

W dniu 13 sierpnia 2013 roku Z. D. i M. D. zawarli umowę o podział majątku wspólnego. Na podstawie tej umowy M. D. nabyła na własność nieruchomości stanowiącą zabudowaną działkę nr (...), położoną w T., udział wynoszący 17/20.808 części nieruchomości niezabudowanej, stanowiącej działkę nr (...) położoną w T. i udział wynoszący 1/162 części w nieruchomości niezabudowanej, stanowiącej działkę nr (...) położoną w T.. Tego samego dnia M. D. przeniosła własność powyżej wskazanej nieruchomości oraz udziałów na swoich rodziców A. D. i S. D..

Sąd Okręgowy w Szczecinie prowadzi postępowanie z powództwa oskarżonego przeciwko Z. D. o zapłatę kwoty 299898,51 zł wraz z odsetkami. Nadto w Sądzie Okręgowym w Szczecinie prowadzone jest również postępowanie z powództwa oskarżonego przeciwko S. D., A. D. i M. D. o udzielenie zabezpieczenia roszczenia o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną poprzez ustanowienie hipoteki przymusowej w wysokości 300000 zł na nieruchomości położonej w T., a stanowiącej działkę nr (...).

Dowód:- wyjaśnienia oskarżonego k. 67-71

- skarga na orzeczenie referendarza sądowego k. 36-39

- odpowiedź powoda na skargę k. 40-41

- kopie z akt sprawy I C 1452/15 k. 85-88

-umowa wykonawcza wraz z załącznikami k. 100-105

- faktury k. 106, 108

- aneks do umowy wykonawczej k. 107

- deklaracja wystawcy weksla k.109-112

- wydruki wiadomości tekstowych k. 113-126

- umowa pożyczki k.154

- pozew o zapłatę i nakaz zapłaty k. 165-167

- stenogram rozmowy telefonicznej k. 11-21 akt prokuratorskich
- ugoda pozasądowa k. 34-35 akt prokuratorskich
- akt notarialny o podziale majątku wspólnego k.37-38 akt prokuratorskich
- umowa darowizny k. 39-40 akt prokuratorskich
- wypisy z księgi wieczystej k. 46-51 akt prokuratorskich
- umowy pożyczki k. 52-60 akt prokuratorskich
- pismo z dnia 18.03.2015r. do SO w Szczecinie k.61 akt prokuratorskich
- umowa majątkowa małżeńska k. 76-79 akt prokuratorskich
- nakaz zapłaty k. 210 akt prokuratorskich
- wydruki wiadomości tekstowych k. 216-220 akt prokuratorskich
- wydruki wiadomości tekstowych k. 221-230 akt prokuratorskich
- ekspertyza fonoskopijna k. 826-838 akt prokuratorskich

Oskarżony nie był w przeszłości karany.

Dowód:- dane o karalności k. 81, 132, 175

W przedmiotowej sprawie decydujące znaczenie w kwestii rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego miało ustalenie jaka była w rzeczywistości wysokość wierzytelności przysługującej oskarżonemu w stosunku do Z. D.. Jedynie w przypadku ustalenia, iż wartość wierzytelności była taka jak to w toku postępowania podał Z. D. możliwe byłoby czynienie dalszych ustaleń w kierunku wyczerpania przez oskarżonego znamion zarzucanego mu przez oskarżyciela subsydiarnego czynu. Natomiast w sytuacji ustalenia, iż prawdziwą wysokość przysługującej mu wierzytelności podał oskarżony dalsze rozważania w przedmiocie jego odpowiedzialności karnej stają się bezprzedmiotowe. Oczywiście jest wówczas, iż dochodząc swojej wierzytelności w przysługującej mu wysokości na drodze postępowania cywilnego oskarżony korzystając z przysługujących mu uprawnień nie popełnił czynu zabronionego. W sprawie oskarżony oraz Z. D. podali w sposób sprzeczny wysokość wierzytelności przysługującej oskarżonemu. Sąd miał więc do wyboru dwie wersje: wersje oskarżonego oraz wersje podaną przez Z. D.. Zgodnie z obowiązującą w polskim procesie karnym zasadą domniemania niewinności, oskarżony nie musi udowadniać swojej niewinności. To jemu wina powinna zostać udowodniona. Wobec powyższego sąd mógł uznać wersje Z. D. za prawdziwą jedynie wówczas, gdyby jej wiarygodność znajdowała potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach. W przypadku braku dowodów przemawiających za prawdziwością wersji Z. D., sąd, zgodnie ze wskazaną powyżej zasadą domniemania niewinności oskarżonego zmuszony jest uznać za prawdziwą wersję przedstawioną przez oskarżonego, nawet w sytuacji, w której za poparciem tej wersji nie przemawiają żadne wiarygodne dowody.

W niniejszej sprawie brak przekonujących dowodów potwierdzających prawdziwość zeznań Z. D., w szczególności w zakresie kluczowej kwestii to jest wysokości jego zadłużenia wobec oskarżonego.

Pożyczki Z. D. były udzielane przez oskarżonego pod nieobecność innych osób. W sprawie brak jest więc bezpośrednich świadków, którzy mogliby potwierdzić prawdziwość jego wersji, odnośnie ilości pożyczonych przez niego pieniędzy. Jedyni świadkowie zawnioskowani przez oskarżyciela i przesłuchani w sprawie wiedzą o okolicznościach zaciągania pożyczek i ich wysokości dysponują od Z. D.. Ponadto są to osoby w większości związane z oskarżycielem subsydiarnym. Trudno więc zeznania tych osób uznać za obiektywny materiał dowodowy stanowiący potwierdzenie zeznań Z. D., skoro mogą oni wiarygodnie zeznać jedynie o okolicznościach o których wiedze czerpią od Z. D.. Nie

ma przy tym żadnej pewności co do tego, iż Z. D. przedstawił pozostałym świadkom prawdziwy obraz wydarzeń. Z. D. mógł być zainteresowany w pomniejszeniu swojego zadłużenia, choćby celem przedstawienia swojej osoby w lepszym świetle wobec oskarżyciela subsydiarnego. W sprawie brak również przekonujących dowodów w postaci dokumentów. Podczas udzielania pożyczek w większości przypadków umowy nie były zawierane na piśmie. Natomiast biegły powołany do sprawy jeszcze w toku postępowania przygotowawczego wskazał, iż nie sposób ustalić czasu zapisów i dopisków dokonywanych na umowach przedłożonych przez oskarżonego.

Wobec powyższego jedynym dowodem wskazującym na prawdziwość wersji Z. D., noszącym przy tym cechy obiektywizmu, jest nagranie rozmowy do jakiej doszło pomiędzy oskarżonym, a Z. D.. W jej toku istotnie pada stwierdzenie, z którego można wnioskować, iż zadłużenie Z. D. wobec oskarżonego wraz z należnymi odsetkami mogło wynosić kwotę 120 000 złotych. Należy jednak wskazać na szereg okoliczności osłabiających siłę dowodową tego w zasadzie jedyne dowodu potwierdzającego wersję Z. D.. Nie sposób bowiem ustalić, kiedy do przedmiotowej rozmowy doszło i czego ona dotyczy oraz czy jest ona nagrana w całości czy tylko w wygodnej dla Z. D. ora oskarżyciela subsydiarnego części. Tym samym nie jest to dowód na tyle pewny i nie budzący żadnych wątpliwości aby można uznać go za wystarczający dla potwierdzenia w całości prawdziwości zeznań Z. D.. Dla stwierdzenia winy oskarżonego konieczne jest istnienie dowodów wskazujących na winę i sprawstwo, które byłyby pewne w tym znaczeniu, iż nie budziłyby wątpliwości co do ich wiarygodności. Za taki dowód nie można uznać przedmiotowego nagrania. Skoro zaś przedmiotowy dowód budzi wątpliwości, których nie da się rozwiązać, obowiązkiem sądu było wątpliwości te rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, co sąd uczynił uniewinniając oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Dodatkowo należy wskazać, iż okoliczność wyrażanej przez Z. D. chęci uzyskania kredytu w wysokości 100000 złotych również nie może mieć znaczenia na tyle ważkiego aby usunąć wszystkie wątpliwości dotyczące dowodów wskazujących na winę oskarżonego, a w szczególności dotyczących wiarygodności zeznań Z. D..

Odnośnie zarzutu wskazania w postępowaniu cywilnym nieprawdziwego adresu Z. D., należy wskazać, iż oskarżony nie dysponował wiedzą na jak długo Z. D. wyjechał do (...) a wskazywany przez niego adres był tożsamy z tym pod jakim Z. D. zamieszkiwał przed swoim wyjazdem z kraju i który wskazywał w zawieranych z nim umowach oraz ugodzie.

Mając na uwadze powyższe, a mianowicie, iż przedstawiony przez oskarżyciela materiał dowodowy, nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości winy i sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, oskarżonego należało uniewinnić od jego popełnienia obciążając oskarżyciela posiłkowego samoistnego kosztami procesu.